

РЕШЕНИЕ

№ 210

гр. Варна, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Марин Цв. Атанасов

Членове: Жулиета Г. Шопова
Петър Митев

при участието на секретаря Невена Ст. Братоева
като разгледа докладваното от Марин Цв. Атанасов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20223100600768 по описа за 2022 година

Въззивното производство е образувано по жалба на частният тъжител срещу присъда № **260015**, постановена на **20.04.2022г.** по НЧХД № 4475/20г. ВРС, четиридесет и пети наказателен състав.

С обжалвания съдебен акт подс. **М. К. Д.** е била признат за невинна в това, че:

на 24.08.2020 год. с молба, вх. № 262215 по гр. дело № 6616/2019 год. по описа на РС Варна, като пълномощник на К. В. М., Й. З. П.-К. и Г. Хр. Ор. разгласила за Ж. И. Д. с ЕГН ***** от с.Невша, обл.Варна по отношение на пететажна жилищна сграда, изградена в имот пл.№ 7, в кв.60 / идентичен с ПИ № 1756/, 8-ми, п.р. на гр.Варна на административен адрес ***** позорни обстоятелства:

"Повече от 25 години Ж. И. Д. **не желае да приеме и зачете нито един съдебен акт** /които са многобройни/, постановени от съдилищата на РБ -районни, окръжни и върховни, във връзка със собствеността на ДП „БСТ“ на магазин с площ от 22.41 кв.м., със сервизни помещения, находящ се в сградата на ***** в гр. Варна. Същата не само обжалва актовете на съдилищата по три пъти, предявява искове за обявяването на постановените решения за нищожни, също най-малко по три пъти. Освен това същата предявява искове на различни правни основания. **Това поведение на ищцата може да се окачестви като злоупотреба с право**, тъй като същата обикновено при предявяване на исковите си представя избирателно част от съществуващите доказателства. Не представя влезлите в сила и ползващи се със СПН съдебни решения, от значение за спора и задължителни за нея,

предвид интереса си към конкретния момент ".

"Същата представя неотнормими по спора доказателства, изисква създаването на нови доказателства, с оглед интереса си, най-често от техническите служби при община Варна и районните кметства, като спекулира с допуснатите при издаването на скици, технически грешки на изписаните планоснимачни номера или извършените промени в плановете и кадастрални карти на гр. Варна, с единствена цел да се пререши спора за горния имот собственост на ДП „ БСТ" ".

"С нотариален акт от 1978г. № 18, том 10, дело № 3855/1978г., Български спортен тотализатор се легитимира като собственик на описания имот по силата на извършена покупко-продажба на недвижим имот и последващия договор за строителство и групов строеж, последвани от Договор за доброволна делба от 15.02.1989г. на извършеното нова строителство. "

"През 1978г. съделителите на новоизградената сграда на ***** в гр. Варна - фамилия Ив.: И. и Д. Ив., М. И.ов /син/ и Ж. Д. /дъщеря/ **завеждат иск за собственост /чл. 108 от Закона за собствеността/срещу БСТ, относно имота с площ от 22.41 кв.м., притежаван от последния на законно правно основание.** Този иск е уважен от първо - и второинстанционните съдилища и понеже решение на второинстанционните съдилища се ползва с изпълнителна сила, **въпреки че е обжалваемо** и че по спорния въпрос не се е формирала сила на присъдено нещо, БСТ, изпълнявайки **разпореждането** на съда, предава доброволно имота на 11.08.1993 г. "

"Фамилия Ив. отказва да върне доброволно собствения на БСТ имот и това на свой ред е основание срещу тях да бъде образувано съдебно производство - иск за установяване на собствеността на БСТ **/чл. 108 от Закона за собствеността/**. По този спор има постановено съдено решени - гр.д. № 1654/1995 г. на Варненски районен съд, потвърдено от Варненски окръжен съд и влязло в сила на 03.07.1997г. "

„ Това е причина съдия изпълнителят да въведе БСТ в собствения му имот - този, който е получил като реално обособен обект по Договора за делба от 1989г. и по отношения на който има влязло в сила съдебно решение на Върховния съд на Р България, че е собственост на БСТ, както и на ВРС по гр.д. 1654/1995г. "

"С решение на Варненски Окръжен съд /гр.д. 730/2000 г/, потвърдено с решение на Върховен касационен съд /гр.д. 1751/2001 г/ и влязло в сила, фамилия Ив. е осъдена да възстанови имота, собственост на БСТ в състоянието му отпреди незаконните посегателства. "

"... имота с площ от 22.41 кв.м. в гр.Варна, ул. „ Сан Стефано " III 7- част от

новопостроената сграда, посочена в съдебното решение като находящ се в имот планоснимачен № 6, се намира в имот планоснимачен № 7. Съдът е оставил молбата без уважение /решение № 427 от 31.12.2003г. по гр.д.№ 642/2003г./, тъй като това обстоятелство не променя изводите на съда по отношение установената идентичност на дворното място, в което се намира сградата с помещението, обекта, собственост на БСТ. Налице са

доказателства за допусната техническа грешка при описанието на имота, но изрично се доказва с представените по делото нотариални актове № 73 по д. 9279 от 1975 г. и № 18, д. 38 от 1978 г., че става въпрос за един и същ имот. Промените в обозначението на планоснимачните номера са следствие и от административното водене на имотите през годините от съответните органи. "

"Постановявайки решението по гр.д. № 1654/95г. съдът е признал по един непререшим, с оглед влизането в сила на решението начин, правото на собственост на БСТ върху имота, предмет на спора."

"Ето защо считам, че предявената от страна на молителката-жалбоподател претенция като наследник на И. и Д. Ив., легитимирайки се за собственик по силата на издадения в полза на наследодателите й констативен нотариален акт № 171/ 18.07.2011 г.,**представлява пореден и недопустим опит да се заобиколи реда на чл. 299 от ГПК/2007г./ и да се иска произнасяне по въпрос, преклудирани вече от силата на присъдено нещо.** Както вече беше посочено, нотариалният акт, който е от категорията на констативните, не оформя правна сделка, с която се поражда, изменят или прекратяват права и задължения, а само констатира съществуващи такива. Не представлява и нов факт, непреклудирани от силата на присъдено нещо, тъй като в същото това производство **Нотариусът е направил извод за съществуването на едно право въз основа на писмени документи - договор, инкорпориран в нотариален акт № 73/1975г., което е съдебно отречено "**, както и че изградената от нас пететажна жилищна сграда, се намира в имот пл. № 6, а само част от нея в пл. № 7 и и приписала престъпления по чл.216 ал.1 от НК, чл.323 ал.1 от НК, чл.143 ал.2 от НК, чл.269 ал.1 от НК:

"Междувременно фамилия Ив. е извършила в имота на БСТ незаконни посегателства - събаряне на междинни стени и заграбване на имота, който е приобщен към техния съседен, представляващ така нареченото "хоби ". Така се образува имот, различен от този, който в решенията на съда е посочен за собственост на БСТ."

"Незаконно променената идентичност на имота с площ от 22.41 кв.м. в гр. Варна, *****, е основание за воденето от БСТ дело срещу фамилия Ив. за нарушено владения и възстановяване на имота от преди незаконни посегателства върху него. "

Продължаваното ползването на документи с невярно съдържание относими за обекти в пететажната жилищна сграда приета и въведена с Протокол на приемателна комисия от 26.08.1987г. /доказ. 4/;

" С нотариален акт -№110, том 3, дело 401/2006 година на нотариус Елена Дионисова и № 10, том 34, дело № 8143 от 2006г година на Служба по вписвания към Агенция по вписванията, по отношение на **магазин** с площ от 22.41 кв.м. /със сервизни помещения/, заедно с 0.0588% идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж, находящ се в приземния - партерния етаж на сградата построена в гр. Варна, *****/УПИ1756 по новия кадастрален план влязъл в сила със заповед № 300-4-47/01.10.2003 г. на Кмета на община Варна, в кв. 60 на 8-ми микрорайон по плана на гр. Варна/, при граници : *****, калкан, стълбищна клетка с проход - вход към нея и граници на

поземления имот: *****, имоти №№ 1750, 1753 и 1754, е констатирано установеното с влязло в сила съдебно решение ПРАВО НА СОБСТВЕНОСТ на БСТ върху имота. "

"Собствеността на Държавно предприятие "БСТ" е била безспорно установена по съдебен ред, вследствие на успешно проведеното срещу фамилия Ив. производства по реда на чл. 108 от ЗС. Констативният нотариален акт е бил издаден след влизане в сила на решението по ревандикационния иск и видно от приложената част на акта, въз основа на него. С нотариален акт - №110, том 3, дело 401/2006 година на нотариус Елена Дионисова и № 10, том 34, дело № 8143 от 2006г година на Служба по вписвания към Агенция по вписванията, нотариусът само е констатирал установеното с влязло в сила съдебно решение ПРАВО НА СОБСТВЕНОСТ на БСТ върху имота. "

"Нотариалният акт, който е от категорията на констативните, не оформя правна сделка, с която се пораждат, изменят или прекратяват права и задължения, а само констатира съществуващи такива", като от клеветата са настъпили тежки последици, и на основание чл. 304 от НПК е оправдана за обвинението по чл.148 ал.2 пр.2, вр. ал.1 т.2 пр.2, вр. 147 ал.1 пр.1 и 2 от НК.

С присъдата ВРС е отхвърлил като неоснователен и недоказан предявения от Ж. И. Д. против подсъдимата М. К. Д. граждански иск в размер на 5000 /пет хиляди/ лева, представляващ претърпени в резултат на деянието неимуществени вреди, ведно с законната лихва от датата на деянието – 24.08.2020 г., до окончателното изплащане на сумата.

В жалбата се е сочи, че присъдата е неправилна, иска се нейната отмяна и осъждането на подсъдимата по възведеното обвинение и се моли уважаването на гражданският иск.

В жалбата се оспорват изводите на съда по обективните признаци на престъплението „клевета“, като подробно се излагат мотиви за възприетото в правната доктрина и съдебната практика.

В срока по НПК процесуалния представител на частния тъжител е депозирал писмено възражение. В него се твърди, че ВРС е изпълнил задълженията си по чл.14 НПК Постановената присъда е намерена за правилна законосъобразна и справедлива, поради което се предлага нейното потвърждаване във всичките и части.

Въззивният съд прие, че пред него делото е изяснено в нужната пълнота.

В хода на съдебните прения частния тъжител – Ж. Д. поддържа жалбата си по наведените в нея съображения, като ги детайлизира. Изрично посочва, че отсъствието на конкретни обяснения на подсъдимата по решението, ведно със скицата на гр. дело №2126/1992 г , я лишава от възможността да докаже нито твърденията в тъжбата, нито твърденията във и въззивната жалба, тъй като е останало неизяснено спрямо кой имот е извършено посегателство от нейна страна така както се твърди в инкриминираната по делото искова молба, че е налице „злоупотреба с право“ Неизяснено според частния тъжител е останало и в кой имот тя е извършила престъпление- „незаконни посегателства, заграбване на имот, незаконна променена идентичност на имота и изискването на съставянето на нови доказателства от техническите служби при община Варна и районните кметства“. На

следващо място за частната тъжителка е останало неизяснено и кои документи с невярно съдържание е ползвала, от което се чувства обидена и наклеветена.

Подсъдимата Д. желае да се остави без уважение като неоснователна въззивната жалба срещу постановената Присъда №15/20.04.2021 г. на Варненски районен съд в първоинстанционното производство. Счита, че са установени надлежно фактите от първоинстанционния съд, правилно, законосъобразно и обосновано, поради което същият правилно е намерил за изключващи възможността да бъде ангажирана наказателната отговорност и да е осъществила от обективна и субективна страна твърдението за престъпление по чл.148 и чл.147 от НК.

В последната си дума подсъдимата моля да се потвърди атакуваната присъда като правилна, законосъобразна и обоснована.

Въззивният съд, като обсъди направените с жалбата възражения, съобрази становищата на страните заявени в съдебно заседание и след като извърши цялостна служебна проверка на присъдата съгласно чл. 314, ал. 1 от НПК, намери за установено следното:

С частната тъжба на подсъдимата е било предявено обвинение по 148, ал. 2, предл. второ във вр. с ал. 1, т. 2, предл. второ, във вр. с чл. 147, ал. 1, предл. първо и второ от НК.. Съдът е приел за съвместно разглеждане в наказателния процес граждански иск срещу подс. Д. за сумата от 5000 лева, представляващи нанесени й неимуществени вреди в резултат на престъплението, ведно със законната лихва от дена на извършване на престъплението

Настоящият състав на окръжния съд намери въззивната жалба на частния тъжител за неоснователна по следните съображения:

Първоинстанционният съд е провел съдебно следствие, в което е положил грижа с допустими доказателствени способности да установи обективната истина. За да постанови присъдата си, контролираната инстанция е изяснила всички правно значими обстоятелства, свързани с действията на подсъдимата, както и тези на частния тъжител поставили началото на конфликта и неговото развитие. По предвидения в НПК ред са били събрани и проверени множество гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. ВРС е обсъдил всички доказателства, изградил е верни правни изводи. В резултат на проведеното съдебно дирене ВОС намери, че са установени следните релевантни факти:

К. В. М., ЕГН *****, в качеството й на управител на етажната собственост /ЕС/ на сграда с административен адрес в град Варна, *****, упълномощена с взето решение по т.2 и т.3 от Протокол на ОС ЕС от 24.04.2019 год. от собствениците на самостоятелни обекти в сграда на ЕС:

Държавно предприятие „БЪЛГАРСКИ СПОРТЕН ТОТАЛИЗАТОР“, ЕИК 202766380, със седалище и адрес на управление в гр. София - 1618, ул. „Хайдушко изворче“ №28, представлявано от Изпълнителният директор Дамян Георгиев Дамянов, чрез Североизточна регионална дирекция - с адрес - гр. Варна, бул.„Мария Луиза“ № 30, представлявано от Директора П. Т. И., Й. З. П.-К., ЕГН *****, с постоянен адрес в *****, К. В. М. с

ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Варна, *****, ап.2 и Кр. А. К., ЕГН *****, с постоянен адрес в град Варна, у***** ап.3, да ги представлява в качеството им на етажни собственици пред съдилищата на Р България и за сключване на договори от тяхно име с адвокати за процесуално представителство и защита по споровете.

На 25.04.2019 г. адв. М. Д. е упълномощена от управителя на ЕС К. М., в горното й качество, да представлява собствениците на самостоятелни обекти в сградата на ЕС с административен адрес в град Варна, у***** като завежда и води делата им до окончателното им свършване във всички инстанции и т.н.

На същата дата - 25.04.2019 г. по пощата адв. М. Д. подава подписвайки в качеството й на процесуален представител на ЕС исквата молба с вх.№ 31442/02.05.2019 г. , по която е образувано гражданско дело № 6616/2019 г. по описа на ВРС - 34 с-в по предявен от К. В. М., ДП „Български спортен тотализатор“, Й. З. П.-К., Кр. А. К. срещу Ж. И. Д. и М. И.ов Ж. иск с правно основание чл. 124 ГПК, за приемане за установено в отношенията между страните, че ответниците не са собственици на хоби стая, нахояща се на партерен етаж в жилищна сграда с административен адрес гр. Варна, *****, посочена на скица по архитектурен проект с червени очертания, с площ от 36.10 кв.м. по КНА № 171, том XLV, вх. рег. № 15920, дело № 9690/18.07.2011г. на АВ, при граници: общ вход и общо стълбище, ПИ № 1754, вътрешен двор, ПИ № 1750, отгоре – жилище, от долу – ПРУ.

На 15.06.2020 г. / погрешно изписано в тъжбата като 15.05.2020 год./ по гр.д. № 6616/2019г. по описа на ВРС, 34 състав, тъжителката в качеството си на ответник, подава молба вх. № 37147/20 год. с правно основание чл. 129, ал.4 и чл. 130 ГПК, вр. чл.17, ал.1 ГПК, вр. чл. 2; чл. 3; чл. 4; чл. 5, ал. 1; чл. 8; чл. 12, ал. 1 от ЗСВ, вр. чл. 5; чл. 7, ал. 1; л. 9; чл. 10, ал. 1; чл. 12 от ГПК.

В отговор на дадената и възможност от съда в съдебно заседание на 17.08.2020 год. да изрази становище по представените в съдебно заседание писмени доказателства е депозирана молба с вх. № 262215/24.08.2020 год. от подс.Д., в качеството и на пълномощник на посочените по-горе етажни собственици.

Отделни изрази или цели абзаци, в посочената по горе молба частната тъжителка намерила основание за депозиране на частната си тъжба предмет на настоящото производство.

Фактическата обстановка ВРС е установил въз основа на обясненията на подс.Д. и от приложените по делото писмени доказателства: Писмени доказателства, приложени към отговор на тъжба вх. № 285365/28.04.2021 г. от К. М., Й. З. К., чрез адв. Д., както следва : Решение от 06.01.1993 год. на ВРС, по гр. дело № 2126/1992 год., Решение № 436/02.08.1994 год. на ВС на РБ по дело № 1034/1993 год., Решение № 20/09.04.1996 год. по гр.дело № 780/1995 год. на ВС, Определение № 213/25.11.2010 год. на ВКС, Определение № 145/15.04.2011 год. на ВКС, Решение от 31.01.2019 год. на ВОС, Определение № 511/16.12.2019 год. на ВКС, Решение № 20241189/02.11.2020 год. на СРС, както и НА № 73, том X, нот. дело № 9279/75 год., нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот чрез Общински народен съвет по ЗСГ № 18, том X, дело № 3855/78 г., договор за групов

строеж от 22.04.1984 год., договор за доброволна делба от 15.02.1989 г., Решение от 10.01.1997 год. по гр. дело № 1654/1995 г. на РС Варна, Решение от 03.07.1997 год. по гр. дело № 580/1997 год. на ВОС, Решение от 14.10.2002 год. по гр. дело № 5435/2002 год. на СРС, Решение от 10.01.2007 год. по гр. дело № 2564/2005 год. на СГС, Решение от 20.10.2000 г. по гр. дело № 730/2000 г. на ВОС, Решение № 427/31.12.2003 г. на ВКС по гр. дело № 642/2003 год., Решение от 18.06.2010 год. по гр. дело № 24812/2008 г. на СРС, Решение № 1961/28.12.2017 г. по гр. дело № 730/2000 г. на ВОС, по гр. дело № 1751/2001 г. на ВКС и по гр. дело № 642/2003 г. на ВКС; Определение № 377/09.07.2019 г. по гр. дело № 2354/2018 г. на ВКС, Решение № 138/12.01.2007 г. по гр. дело № 3454/2004 г. на ВРС, Решение № 428/07.04.2011 г. по гр. дело № 2142/2007 г. на ВОС, Определение № 24/16.01.2014 год. по гр. дело № 127/2014 г. на ВКС, нотариален акт № 7, т. I, рег. № 830, дело № 50/21.02.2000 г. и нотариален акт № 25, т. I, рег. № 8163, дело № 807/2001 г., нотариален акт № 185, т. III, рег. № 3425, дело № 482/2004 г., Определение № 225/05.05.2000 г. по дело № 88/2000 г. на ВКС, Определение № 274/19.07.2007 г. по ч. гр. дело № 958/2007 г. на ВКС, Определение от 29.12.2008 г. по гр. дело № 2320/2008 г. на ВОС, Определение № 146/10.04.2009 г. по ч. гр. дело № 135/2009 г. на ВАС, Определение № 536/24.09.2009 г. по гр. дело № 459/2009 г. на ВКС, Определение № 378/01.02.2010 г. по в. ч. д. № 2476/2009 г. на ВОС, Определение от 21.04.2010 г. по гр. дело № 5562/2010 г. на ВРС, Определение от 03.08.2010 г. по гр. дело № 1566/2010 г. на ВОС, Решение № 2107/11.06.2010 г. по гр. дело № 7611/2009 г. на ВРС, Решение № 4215/03.11.2011 г. по гр. дело № 2731/2010 г. на ВРС, Определение от 26.01.2012 г. по гр. дело № 255/2012 г. на ВОС, Определение от 28.11.2013 г. по гр. дело № 12450/2013 г. на ВРС, Определение № 8798/22.07.2015 г. по гр. дело № 12450/2013 г. на ВРС, Определение от 09.07.2018 г. по гр. дело № 5329/2018 г. на ВРС, Определение № 12592/27.09.2019 г. по гр. дело № 9333/2019 г. на ВРС, Определение по гр. дело № 2015/2019 г. на ВОС, Определение № 3487/02.03.2020 г. по гр. дело № 16837/2019 г. на ВРС, Определение по гр. дело № 1041/2020 г. на ВОС, Определение от 21.01.2021 г. по гр. дело № 11697/2020 г. на ВРС, Определение № 1335/13.04.2021 г. по ч. гр. дело № 576/2021 г. на ВОС, Решение № 1416/07.04.2017 год. по гр. дело № 3421/2004 г. на ВРС, Решение от 23.10.2018 г. по в. гр. дело № 1332/2017 г. на ВОС, НА № 150, т. XXXIV, вх. Рег. № 11225, дело № 8143/16.05.2006 г., Акт за частна държавна собственост на Областен управител на област Варна, вписан с акт № 192, т. LIII, дело № 11680, дв. вх. рег. № 19299/30.07.2019 г., НА за собственост № 171, т. XLV, вх. рег. № 15920, дело № 9690/18.07.2011 г., свидетелство за съдимост, прочетени и приети от съда по реда на чл. 283 от НПК и др.

Оценката на обясненията на подсъдимата ВОС намери за правилна и законосъобразна. Безспорно обясненията представляват защитна теза и ВРС е стигнал до верния извод, че не поради тяхното опровергаване, а поради тяхното естество, с тях се обяснява взетото решение и изпълнението на действията по подбор на изразните средства заложили в отговора на исковата молба.

Въззивния състав се солидаризира и с оценката на първоинстанционния съд на писмените доказателства.

При посочената по горе фактическа обстановка, с която въззивния съд се съгласява като правилно установена и с посочената оценка на доказателствения материал ВРС е изградил извод за отсъствие на доказателства с които може да бъде ангажирана наказателната отговорност на подсъдимата.

След анализ, на всички събрани доказателства по отделно и в съвкупност въззивният съд стигна до **идентични правни изводи** с тези на ВРС по отношение на деянието.

В мотивите на атакуваната присъда ВРС е изложил разбираемо, кои изрази според частната тъжителка осъществяват състава на престъпление и за което е предявено обвинение, но преповтарянето не е нужно, тъй като те са изчерпателно посочени.

От теорията и съдебната практика по отношение на клеветата е известно следното:

При клеветата деецът разгласява за друго неистински позорни обстоятелства или му приписва престъпление, което не е извършено. Обект на защита са обществените отношения, осигуряващи ненакърняване на доброто име на личността в обществото, на положителната обществена оценка за него. Първият елемент от обективна страна на престъплението клевета е **разгласяването** на позорни обстоятелства. „Разгласяването” като форма на изпълнителното деяние изисква деецът да е съобщил свои твърдения, зад които застава, като претендира, че тези обстоятелства са обективен факт. /напр.Р № 426 от 07.01.2016 г. по н. д. № 1183 / 2015 г.ВКС, 1 НО/ Под разгласяване по смисъла на чл. 147, ал. 1 НК следва да се разбира довеждане до знание на поне още едно трето лице приписваните неистински позорни обстоятелства, когато с разпространяване на клеветата до знанието и на по-широк кръг е деяние по чл. 148, ал. 1, т. 1 и 2 НК. Разгласяване ще е налице и без да е необходимо разгласеното обстоятелство да е доведено до знанието на повече лица, и когато е било вече известно като мълва, слух, съмнение или изнесено преди това в медиите, щом като то се поднася наново в публичното пространство, за да се засили неговата позорна "истинност".

Следващият съставомерен признак от обективна страна е разгласеното обстоятелство **да е позорно**. Безспорно е в доктрината и съдебната практика, че позорното обстоятелство по смисъла на чл.147 от НК е твърдение за съществуването **на конкретен факт** от действителността, свързан от дееца с личността на пострадалия в един от следните варианти:

- отнасящ се до минали или настоящи **прояви** от личния му живот или неговата професионална реализация, укорими от гледна точка на общопризнатите морални норми;

- отразяващ **отрицателни качества** на пострадалия, характеризиращи го негативно, който факт е от естество **да накърни доброто име в обществото**, да компрометира честта и достойнството на оклеветеното лице.

Този факт следва **да е достатъчно конкретизиран** по съдържание, по времеви и пространствени параметри, както и по отношение на лицата, които са негов адресат, **така че да може да се извърши проверка за неговата истинност**.

Тук е мястото да се отбележи, че фактите са обективни дадености,

съществуващи **извън и независимо от съзнанието на познаващия субект**. Те са конкретни, реално настъпили, **определени по време и място** събития, състояния, предмети на външния мир и на човешкия душевен живот. / Р № 17 от 17.02.2011 г. по нак. д. № 641/2010 г., Р № 60/27.05.2016 г., 2 н.о. по н.д № 106/2016 г., Р № 69/ 24.03.2017 г., 2 НО по КНОХД № 83/17 год., Р № 79 от 10.05.2016 г. по н. д. № 302 / 2016 г. 3-то н.о , всички на ВКС/.

Логическо следствие от това е заключението, че предположенията; създаването на различни версии и аналогии; изводите, интерпретациите и други **проявления на субективна психическа и интелектуална дейност**, които се правят от прочетеното или чуто; както и **изказаните мнения, съждения, оценки, умозаклучения и внушения, не могат се подвеждат под престъпния състав на клеветата.**

В практиката е изведено е правилото, че дадено обстоятелство е достатъчно конкретизирано, ако **проверката за неговата истинност** като конкретен реален факт, определен по време, място и съдържание не е **„непреодолима“ или „прекомерно затруднена“** поради неясните му фактически граници и параметри. В този смисъл са Решение № 167/26 септември 2016г., трето наказателно отделение, н. д. № 742/ 2016 година на ВКС, Решение № 210 от 24.06.2013 г. по нак. д. № 572/2013 г. на Върховен касационен съд., Решение № 85 от 10.02.2014 г. по нак. д. № 2383/2013 г. на Върховен касационен съд , Решение № 347 от 26.11.2015 г. по н. д. № 1049 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. о. Решение № 272 от 28.08.2015 г. по н. д. № 596 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то нак. отделение, Решение №68/19 април 2013 година, трето наказателно отделение, н. дело № 1790/2012 година на ВКС, Решение № 429/25 февруари 2016 г., трето наказателно отделение, наказателно дело № 1452/2015 г на ВКС, Решение №29/13 февруари 2017 г., първо наказателно отделение, наказателно дело № 1325/2016 година.

Във връзка с изискванията за конкретност следва да се посочи, че за да са съставомерни **позорящите обстоятелства следва да са такива сами по себе си, а не пречупени през субективната оценка** на самия тъжител , който може да вложи допълнително и различно съдържание от написаното, или да го изопачи.

В трайната практика на ВКС се приема, че от субективна страна клеветата е умишлено престъпление, поради което **умисъл ще липсва** в случаите, когато деецът съобщава определени факти, воден от **субективната увереност за истинността им**. В практиката се поставя също така изискването тази **субективна увереност да е добросъвестна**, тоест да се базира на конкретни обстоятелства от действителността, които я обуславят. За субективното отношение на дееца към разгласяваната от него информация следва да се съди по обективните факти по делото, относими към **неговото предшестващо, съпътстващо деянието или последващо поведение, отношенията между страните, тяхното обществено положение, особености на личността и др.** /Напр. Р № 335 от 14.12.2015 г. по н. д. № 990 / 2015 г. 3 н.о.; Р № 21/ 04 февруари 2016 г., 3-то н.о. по КНОХД № 1635 /2015г. и много други/ На следващо място следва да се отбележи и че клеветата е възможна и при **евентуален умисъл**. Той е налице когато **липсва**

добросъвестност в увереността на дееца в истинността на разгласяваните обстоятелства. Следва да се направи и разграничени между съдържанието на добросъвестността, която изключва евентуалния умисъл при различните субекти на престъплението. Ако деецът е лице неработещо със събиране и проверка на информация, добросъвестността е налице, респективно евентуалния умисъл е изключен, ако са били налице фактически обстоятелства, от които той деецът да е могъл да направи извод за истинността на разпространеното. Ако субект на престъплението обаче е лице боравещо с информационния поток, критериите са завишени, защото информацията е проверяема по надлежен начин. В този изричен смисъл е Решение № 244 от 05.07.2012 г. по нак. д. № 568/2012 г. на ВКС.

Всичко казано по горе отнесено към настоящия случай прави деянието несъставомерно по посочения от закона текст. Нито от мотивите, нито от оценката на доказателствата може да се изведат обективните и субективните признаци на престъплението клевета. Посоченото от частния тъжител фактическо обвинение, възприето и от ВРС е явно относимо за изразни средства отразяващи минали или настоящи прояви от личния живот на частния тъжител, които са от естество да накърни доброто име в обществото, да компрометира честта и достойнството на оклеветеното лице. Те обаче не представляват конкретни и проверяеми факти. Това обстоятелство е изрично възприето от частния тъжител, поради което и бе в основаната на пледоарията и пред въззивния съд. В случая написаното от подсъдимата е правилно да бъде отнесено към **субективна психическа и интелектуална дейност**, не преминаваща границата на **изказано мнение**, съждение, оценка, умозаклучения и внушение, **които обаче както бе посочено не осъществяват състава на престъплението клеветата.**

Предвид гореизложеното, преценявайки неоснователността на въззивната жалба и липсата на основания за отмяна или изменение на проверяваната присъда, съобразно чл. 338 от НПК, настоящият състав на Окръжен съд – гр. Варна, като въззивна инстанция,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА срещу присъда № 260015, постановена на 20.04.2022г. по НЧХД № 4475/20г. ВРС, четиридесет и пети наказателен състав.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационна проверка.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____